

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Inuidia & ambitio quanta sint vitia, quîque ea vitanda sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

potuisset) abijt ad principes tunc collectos, damnum recuperare volens, & dixit: *Quid vultis mihi dare. & ego eum vobis tradam?* Vide quomodo non vocatus, concilium intrat ex malivā frontosus. Gausi sunt autem vehementer pontifices, quoniam aptiorem nequibant inuenire opportunitatem, qua se & coram populo excusarent, & quicquid vellent secretiori agerent velamine, quā hunc modum quo discipuli Iesu vterentur prodicione. *Constituerunt igitur ille triginta argenteos.* Vilissimum erat hoc præcium, quo thesaurus ingestimabilis venditur emiturq; Christus. Ex vilitate enim præcij, Christus contemnitur, quasi non dignus præcio maiore. Iniuriosior est igitur contemptus Iudæ, quo Christum spreuit, quā Iudæorum. Siquidem improbus ille, in Iudæorum pontis arbitrium, quid sibi dare velint, adeo nihil æstimans Christum, vt nihil etiam pro illo ceu pro re vili ac contemptibili postulet. Obtrilerunt itaque ei & sponderunt triginta argenteos. Tanti namque Ioseph Gen 37. quoque, qui Christi figuram gessit, venditus fuerat in Aegyptum. Fertur quibus Argenteo- rum quibus Christus vēditus fuit, valor Ioan 13. uis horum denariorum, decem denarios leuios currentes, hoc est, quorum quotidianus erat tunc vsus, valuisse: vnde triginta illorum denarij, horum faciebant trecentos. His auaritia suæ resarciebat Iudas damnum. Dixerat enim, vbi vnguentum super Dominum vidit effusum: *Quare vnguentum hoc non veni denarijs trecentis. & datum est egenis?* Non curam habuit pauperum fur improbus, sed studij sui plangit damnum. Subtracta enim hoc modo illi fuerat furandi occasio. Vide quantam merito tristitiam faciat hic contemptus Domino Iesu. Nimum enim diligebat omnes, à quorum tamen vno nō solum non amatur, verum ab eodem etiam contemptus tantam patitur iniuriam. Vide etiam quod illa die qua pontifices cum Iuda concilio interfuerunt, Iesus non iuit more solito Hierosolymam, ibi prædicans, quo minus sua turbaret impedire ve præsentia concilium. Mansit igitur ea die (hoc est, feria quarta) in Bethania, sinens de nece sua impios tractare.

Inuidia & ambitio quanta sint vitia, quig, ea vitanda sint.

Discimus hic ex Phariseis & pontificibus, quam sit pessimum vitium inuidia atque ambitio. Hæc enim duo vitia semper comitantur. Timebant Iudæorum pontifices & Pharisei se minus honorari, minus audiri à plebe: Christum vero sibi præferri, quem turbæ laudantes sequebantur. Quamobrem inuidia & odio contra Christum sentientes, in eiudem necem conspirant. Vigiletur itaque à vobis filij contra hanc pestem pessimam, ne in corde vestro ambitio inuidiæ sibi faciat locum. Sunt enim nonnulli ex naturæ corruptione inuidi (quod in cæteris quoque animalibus contingit videre) vt mox, vbi cunque aliquid proximo audierint fausti commodive euenisse, tristentur ac inuideant. Si affectus ille siue animi motus sentiatut dantaxat, nec placeat nec consentiatut ei, præter molestiam impedimentumq; quæ fecam adfert, nihil habet peccati. Est enim malitia naturæ. Sed vigilandum est, ne dentur arma tua ò fili arma iniquitati, hoc est, linguam cohibeas, ne loquaris quod inuidia iam dudum in te parturierit: ne impedias bonum proximo, ne eius famam bonam minuas, ne inuertas. Custodi etiam manus & reliqua membra, ne contristes, ne noceat, ne etiam charitatis vel officia vel ser- Auaritia: quam detestem.

standa sit.
1. Tim. 6.

Auaritiam
esse occasio-
nem multo-
rum enor-
mum pec-
catorum.
Vendere
Christum
mystice qui
contingat.
1 Ioan. 4.

Christum
quinam no-
bistollant.

Negotiator
iniquus dia-
bolus, uti cũ
homine ne-
gociari qua-
rat.

Leo Papa.

Hieronym.
Math. 14.
Marc 6.

Ioan. 14.

dicem omnium malorum esse cupiditatem. Hæc enim in quantam cæcitate perduxerit mentis apostolum hunc Iudam, hic cernis. Dum enim pecunijs cupit ditari, spoliatur moribus: in tantamq; vefania duritiam venit, vt suum vendat magistrum in mortem. Huius enormis & detestabilis peccati occasio fuit auaritia, quemadmodum aliorum est multorum. Vnde enim furta, latrocinia, deprædationes, vltura, simonia, & id genus reliqua oriuntur peccata, quàm ex radice auaritiæ & cupiditatis? Et mendacia, fraudes, doli, simulationes, iurationes falsæ amentium atque vendentium, vbi sapius committuntur, quàm vbi auaritia imperat & rerum temporalium cupiditas? Tertio instruimur, non vendere Christum. Detestamur Iudam omnes quod venderit Christum. Et quoties nos vendimus Christum, nihilo fecius detestandi? Interrogas quomodo? In quocunque mortali peccato Christum vendimus. Quisquis sine peccato est mortali charitatem habens, Deum habet: quia *Deus*, Ioanne testante, *est charitas*. Si igitur charitatem habes, Deum habes in anima tua, animaq; tua Christi est hospitium. Aduertit iniquus ille negotiator diabolus Deum esse tecum, negociari tecum querit, & Christum tibi tollere. Vult à te Christum emere, non vt ipse illum habeat, sed vt à te illum separet, hoc est, vt neque tu, neque ipse illum habeat. Naturalis illi inest inuidia ex peccato, qua felicitatem Deumq; tuum tibi non fauet, sed tibi eundem tollere nititur vbicunque potest. Idcirco varias creaturarum species tibi monstrat, quibus illiciat te in concupiscentias & delectationes rerum illicitarum, puta quæ Deo sunt contrariæ, & quibuscum commorari non potest Deus. Suadet igitur tibi de rebus cogitare obscenis, speciem obijciens mulieris: suscitatur concupiscentias & motus, in memoriam delectationem carnis, quam fortè aliquando es expertus, reducens: aut si virgo adhuc es, curiositate te fatigat admirabili, vt experiri atq; sentire cupias quod nescis, velistq; agere, quod obscenum est etiam cogitare. Hoc modo mercator ille verispellis tecum cambium instituit. Vendit tibi harum rerum delectationes, quarum imagines & formas adducit. Et tu miser Christum pro illis fœdis, noxijs, vilissimisq; è domo & hospicio cordis tui expellis? Vide iam, turpiusne Christum vendas, quam Iudas. Ille pro pecunijs, tu pro tuis fœdissimis desiderijs aut oblectandis, aut explendis, illum vendas. Breuissima carnis voluptas tibi, quam Christum charior est: & pro hac audes Christum dare, quem intra te habebas. Hoc modo quoscunque alios tentat diabolus, fallit: vt singulorum industrias, studia, naturam, inclinationes, occupationesq; considerans, ibi apponat vehementiora tentamenta, vbi custodiam inuenit in homine minorem, vbive occasiones labefactandi inuenit potiores. Sunt quoque qui veritatem vendunt, alij vendunt iusticiam: & vtrique Christum vendunt. Verissimum namque est illud Hieronymi, dicentis: Sicut Ioannes Baptista qui non pro Christi confessione, sed pro defensione veritatis occubuit, ideo tamen pro Christo, quia pro veritate martyrium suscepit: ita econtrario qui charitatis & veritatis iura spernit, Christum vtiq; qui est veritas & charitas, prodit. Eijcit itaque à me Christum, hoc est, Christum à me separat, quisquis rem delectationemve mihi dat temporalem, propter quam à me recedit Christus.

Quarto, ex vilipensione Christi non timeamus, sed diligamus nescire ac vilipendi. Discamus quoq; nullam affectare rem, adeo ve diligere, vt pro hac obti-

obtinenda amittēdave, cuius cōsentiamus peccato mortali, quomodo amittitur Christus. Quinto, quomodo non debes vendere, ita potius emere debes Christū. Emitur autē bona voluntate, hanc semper posside hoc modo, vt equo paratus sis & diues esse, & penuriam pati, sanus, & infirmus esse: pati aut quiescere, quomodocunq; Christo placuerit. Hac voluntate bona emes Christum. Emitur etiam eleemosynis, operibus charitatis ac continentia, & oratione.

Emitur quānam mystice Christus. Voluntas bona quomodo possidenda.

HIC INCIPIVNT VESPERÆ PASSIONIS DO-

mini nostri Iesu Christi, quæ dicuntur vesperæ primæ, quia sunt & secundæ aliæ, quæ depositionem Domini de cruce continent.

IESUS CVM DISCIPVLIS COENAM
typicam seruauit. *Articulus II.*

Venit autem dies azymorum, in qua necesse erat occidi Pascha. Et misit Petrum & Ioannem dicens: Euntes parate nobis Pascha, vt manducemus. At illi dixerunt: Vbi vis paremus? Et dixit ad eos. Ecce enim introcuntibus vobis in ciuitatem, occurret vobis homo amphoram aquæ portans. Sequimini eum in domum, in quam intrat, & dicetis patrifamilias domus, Magister dicit tibi, Tempus meum prope est. Apud te facio Pascha cum discipulis meis. Vbi est diuerforium, & refectio mea, vbi cum discipulis meis Pascha manducem? Et ipse ostendet vobis coenaculum magnum stratum, & ibi parate nobis. Et abierunt discipuli eius, & venerunt in ciuitatem. Euntes autem inuenerunt sicut dixit illis Iesus, & parauerunt Pascha. Et cum vesperæ facta esset hora, venit Iesus & discubuit, & duodecim apostoli cum eo. Et ait illis, Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum antequam patiar. Dico enim vobis, quia ex hoc nō manducabo illud, donec impleatur in regno Dei. Et accepto calice, gratias egit, & dixit, Accipite, & diuidite inter vos. Dico enim vobis quod iam non bibam amodo de hoc genimine vitis, & de generatione vitis huius, donec regnum Dei veniat, & vsq; in diem illum, cum illud bibam vobiscum nouum in regno Dei patris mei.

Matth. 16.
Marc. 14.
Luc. 22.

HOMILIA II.

Dominus noster Iesus Christus quomodo in omni vita sua obediens, ita in finem vsque obedientissimus fuit, nihil eorum quæ legis erant, donec illam in se consummans terminaret prætermittens. Maxime autem Pascha vltimum cur potissime seruauerit Christus.

discipu-